

Kommunikee

Bomaanslag op NATO centrum

Vandaag 15 januari 1985 hebben de Cellules Communistes Combattantes om half 4 's morgens een centrum van de NATO gelegen aan de Chaussée de Louvain nr. 13 in Sint Stevens Woluwe (Zaventem) aangevallen.

Deze basis omvatte de NATO SHAPE SUPPORT GROUP, de US BENELUX CONTRACTING DIRECTORATE, de US DEFENSE INVESTIGATIVE SERVICE en de NATO SUPPORT ACTIVITY.

Wij dragen onze aanval op aan de kameraden van de Rote Armee Fraktion - RAF, die op dit moment met een kollektieve hongerstaking tegen hun hechtenis/vernietigings omstandigheden in de speciale gevangnissen in de BRD strijden. Na de kameraden, die we ons allemaal nog herinneren, Holger, Siegfried, Ulrike, Andreas, Gudrun, Jan Carl, Ingrid, Sigurd, weten we, dat de bondsrepubliek opnieuw de moord op revolutionairen in hun gevangnissen plant.

Deze aktie, de meest komplekse en meest offensieve, die we ooit uitvoerde, sluit onze eerste anti-imperialistische campagne, ons eerste revolutionaire offensief af, die de noodzakelijke eenheid van theorie en praktijk verwerkelijkt. En de evidente kwaliteit van dit aangevallen doel heeft onze vastberadenheid bepaald, om daar onze eerste aanval uit te voeren, die yankee-militairen en hun medeplichtigen kan doden. Dat zijn de beide hoofdpunten, die wij willen ontwikkelen.

Wij verklaren dus, dat met onze aktie onze eerste anti-imperialistische campagne besluiten. Deze beslissing komt eenvoudigweg voort uit het feit, dat we de politieke doelen bereikt hebben, die ons bij de aanvang voor ogen stonden. Deze beslissing, momenteel onze politiek-militaire akties op te schorten, kan alleen als een stap voorwaarts begrepen worden, een objektieve, politieke en organisatorische ontwikkeling, van waaruit wij nog sterker voor de ontwikkeling van onze politiek in een tweede campagne, die komen zal, zullen werken. Dit besluit is dus geen "wapenstilstand"! want in de klassenstrijd bestaat er geen wapenstilstand! Diegenen die niet voorwaarts gaan wijken terug, en de proletarische positie is: initiatief en offensief! Dit besluit is een bijzonder moment in onze strijd, die zijn eigen eisen heeft, maar wanneer de toestand het op een bepaald moment nodig maakt, zullen we daar aanvallen, waar het nodig is.

Er is nu een nieuwe situatie ontstaan, die de revolutionairen in hun greep moeten krijgen om ze onophoudelijk in de klassenstrijd vooruit te brengen.

Wij hebben dus gekozen als politiek-militaire georganiseerde krachten in de klassenoorlog. Op de as van de imperialistische oorlog in aktie te komen, want dat is de meest omvattende uitdrukking van de kapitalistische crisis. De permanente oorlog tegen de volkeren naar buiten en de ten-

dens tot oorlog hier, zijn de openlijke uitdrukking van het antagonisme tussen de volkeren in de hele wereld en het imperialisme. Dat begrijpt iedereen en daar vanuit gaande dringt zich het proletarische internationalisme natuurlijk als de meest ontwikkelde vorm van klassebewustzijn op.

De politieke oriëntatie van onze campagne was succesvolle slagen toebrengen aan de belangrijkste bestanddelen van het imperialistische systeem: de economische sektor door de wapenindustrie, de politieke macht door de regeringskoalitie, en de dominerende militaire kracht de NATO, aan te vallen. De bourgeoisie heeft altijd geprobeerd, ons deze apparaten als onafhankelijk van elkaar gescheiden te presenteren. Maar vandaag begrijpen de arbeiders wanneer ze zien hoe Weinberger Pégard doet sluiten en zo honderden tegelijk in de ellende stort, wat "de verdediging van de vrije wereld door de NATO" precies betekent. Als ze Martens en Lindemans naar Washington zien snellen om de bevelen te ontvangen, begrijpen ze het hele belang van het burgerlijke parlementarisme! Daarom hebben we dus deze globale as voor onze eerste campagne uitgekozen, waarbij we al weten, dat het voor de toekomst van onze ontwikkeling belangrijk is, onze praktijk in steeds nauwere samenhang met de sociale en politieke toestand te verbeteren.

Betekenisvol zijn onze aanvallen, die het US-imperialisme dwingen te begrijpen, dat de pacifiekatie van dit land een even gammele als achterhaalde droom is! Hier evenals overal, in Marokko, in Palestina, in Peru... nemen de kommunisten gewapenderhand stelling, hier evenals overal breidt de tendens tot revolutie zich uit, van dag tot dag, dichter naar het naderende einde van dit systeem van dood en ellende: het kapitalisme. Op feitelijk nivo hebben we spektakulaire slagen toegebracht die nochtans zwak aankwamen bij de krachten van de bourgeoisie. We zijn niet bevreesd om toe te geven dat daar juist onze zwakte ligt. Maar op politiek nivo hebben we hard toegeslagen, en dat illustreert de politieke juistheid van onze politieke lijn en onze praktijk.

Waarop doelen wij met deze eerste fase van het revolutionaire proces? Het verankeren van het bewustzijn van de noodzakelijkheid en de mogelijkheid van de kommunistische internationalistische revolutie - en dus ook in de imperialistische metropolen - in het proletariaat en de revolutionaire beweging, dus van de noodzakelijkheid en de mogelijkheid, de bourgeoisie te vernietigen. Konkreet betekent dat, zich konsekvent als strijdende klasse voor de verovering van de economische, politieke en militaire macht te organiseren om het socialisme op te bouwen.

Voor het gezegde van Mao "durf te strijden, durf te winnen", voor haar mobiliserende echo in de wereld heeft de bourgeoisie angst! Omdat onze strijd drager van deze politiek is, deze konkretiseert, deze levendig en begrijpelijk maakt, zet de bourgeoisie honderden - en de meest effectieve van haar smerissen tegen ons in, om voor elke prijs en met de minst mogelijke vertraging daar een einde aan te maken.

Maar het is al te laat, de eerste campagne van de Cellules Communistes Combattantes kan niet meer uit het geheugen worden gewist van de arbeiders en de revolutionairen. Een politieke overwinning is een onvernietigbare overwinning!

Eén van de bijzondere doelen, die we ons met onze eerste campagne gesteld hadden, was te tonen, dat door verschillende middelen (van het handwerk zoals bij MAN tot de meest technie ontwikkelde zoals vanmorgen) in de steden of op het land, op lager of hoger nivo, net een klein of een groot kommando, het konkreet mogelijk is, om effectieve slagen toe te brengen aan het machtsdispositief van de imperialistische bourgeoisie. En voor deze demonstratie en vooral voor hun uitbreiding, is de bourgeoisie het meest bang, omdat simpelweg de guerrilla de meest adequate en offensieve strijdvorm is voor zwakke krachten, die staan tegenover een enorm repressie arsenaal, omdat de guerrilla de door revolutionairen gekozen praktijk is, om de aanval in de krachtsverhouding in hun voordeel te doen te keren. Dat wil zeggen: de politiek-militaire strijd van de revolutionaire guerrilla stelt de machtsvraag, de vraag van de overwinning, en is de breuk met het demokratiese circus in de schaduw van 20.000 gendarmes.

Deze demonstratie hebben de bourgeoisie en de specialisten van de counterinsurgency goed begrepen, en ze hebben direkt gereageerd: de complete pers (van links tot rechts) is de drager van absurde scenario's, waarvan het enige doel is, onze werkelijkheid als politieke militanten te verloochenen, waarvan de militaire scholing, informatie, vastberadenheid voor allen bereikbaar is, die zich konkreet de vraag van de organisatie van de klassenstrijd hier te stellen. Deze werkelijkheid, deze evidentie zelf, dat het voor al diegenen die de politieke beslissing daartoe treffen - en daaraan vasthouden - mogelijk moet zijn, te strijden en te overwinnen, willen de jakhalzen verbergen! Het is dus alleen de vraag van "het internationale terrorisme, "door met het leger verbonden sabotage-specialisten" door fascistten (want het is duidelijk, dat de kommunisten onbekwaam moeten zijn, juist en sterk aan te vallen), door vuurwerkmakers CIA of KGB, door "buitenlandse onderhandelaars" enz. Al deze dwaasheden hebben maar één enkel doel, we hebben het al benadrukt, het belachelijk maken van revolutionaire krachten, ze te infantiliseren doordat men bestrijdt, dat georganiseerde politiek militaire krachten daaruit ontstaan.

Het volledige verval en de ellende van "links en zijn ekstremen" is in dit land dermate dat de strijd ze opschrikt zoals een aap voor de bliksem schrikt! De overwinning heeft in die mate hun rijken en projecten verlaten, dat ze hun identiteit alleen nog maar door nederlagen, bloedbaden, en de slagen die ze op hun smoel krijgen, kunnen definiëren. Ze kunnen hun strijd alleen nog door het gehuil van de achterhoede definiëren. En natuurlijk, tegenover deze rotzooi, staat de internationale van de kommunisten, het is die van de hoop, van engagement, van verantwoording en van opoffering, die van broe-

derlijkheid en liefde, die van strijd, die van het proletariëse bewustzijn! "Wij willen door het inzetten van ons leven bevestigen, dat hoop mogelijk is, dat de waardigheid terug veroverd wordt en dat het alleen van een ieder afhangt, op te staan, de gerechtigheid, die hem ontzegd wordt; met blote handen of met het wapen in de hand te bevechten, met opgeheven hoofd voorwaarts te gaan - Marina da Silva en Frédéric Oriach inhongerstaking op 10 oktober 1984.

De eerste fase van revolutionaire politiek is het werk van theoretiese uitwerking en van politieke propaganda. En dit onbegrensde werk loopt tegelijk met de konkrete organisatie van de avantgardistische elementen in het praktische offensief. Zo is ons eerste offensief ontstaan als krachten, die zich gekonstitueerd hebben. Dat is een punt, waaraan wij willen vasthouden: de etappe van gewapende propaganda, waardoor de Cellules Communistes Combattantes als voorhoede in de revolutionaire strijd staan, is zeker geen doel op zich! Maar eerder een vector, die in de radikalisering van de klassen antagonistmen tot de objektieve proletariëse krachten-ontwikkeling zal leiden en tot die van de politiek, en daardoor zelfs tot de ontstaansvoorwaarden van de strijdende organisatie van de proletariërs. En uitgaande van hun kwantitatief nieuwe krachten, zal de organisatie er voor strijden, dat die kommunistiese partij ontstaat, waarvoor het 3e kongres van de internationale zo'n duidelijke definitie gegeven heeft: "de kommunistiese partijen kunnen zich slechts in de strijd ontwikkelen. Zelfs de kleinste kommunistiese partijen mogen zich niet tot de eenvoudige propaganda en agitatie beperken, ze moeten in alle massa-organisaties van het proletariaat de avantgarde vormen, die de aarzelende massa voorgaat door konkretiere strijddoelen voor ze te formuleren en ze tot de strijd aan te zetten voor de eisen van hun vitale behoeften; hoe men strijd moet voeren en die voor hen het verraad van alle niet kommunistiese partijen ontmaskert. Alleen onder de voorwaarde, dat de kommunistiese partijen zich in elke strijd aan het hoofd van het proletariaat plaatsen, kunnen ze de grote proletariëse massa effectief voor de strijd voor de dik-tatuur winnen.

Iedere agitatie en propaganda, iedere aktie van de kommunistiese partij moet beseffen, dat, op het terrein van het kapitalisme, geen duurzame verbetering van de situatie van de proletariëse massa mogelijk is; dat alleen de omverwerping van de bourgeoisie en de vernietiging van de kapitalistische staat het mogelijk zullen maken aan de verbetering van de situatie van de arbeidersklasse te werken en de nationale ekonomie te restaureren, die door het kapitalisme geruïneerd werd".

De verankering van dit bewustzijn, feitelijk de verovering van het klassebewustzijn, plaatst zich met betrekking tot een konkrete situatie, de objektieve situatie van het metropolenproletariaat in, dat wil zeggen: veertig jaar kollektieve hersenspoeling op politiek en ideologies nivo, wat prakties het totale opgeven van de marxistische politiek ten gevolge heeft, een volmaakt insluiten van de arbeidersklasse door de reformistische dwangstructuren (vakbonden, reformistische partijen enz.) en de heerschappij van een bourgeoisie, waarvan het militaire machts-vertoon een zeldzame macht en efficiëntie bereikt hebben. Van deze drie konstateringen zal de eerste duidelijk de moeilijkste voor ons zijn om omver te werpen, terwijl toch de voorwaarden deze terugkeer naar de marxistische revolutionaire politiek vereisen, voorwaarden, die nooit op zo'n manier bij elkaar kwamen.

De algemene ineenstorting (de hoeveelste?) van de reformistische strijd heeft voor de revolutionaire beweging tot gevolg, dat ze met inzet van al haar kracht, daarvoor beslist, ze uit de arbeids-wereld uit te roeien.

De imperialistische tendens tot oorlog en de onbe-kwaamheid van de pacifistische beweging, daarop te antwoorden, de herstrukturering van het kapi-taal en de verarming van de massa's, waar de vakbeweging haar onbekwaamheid en haar kollabo-ratie verraad, dwingt tenslotte de mogelijkheid en de noodzakelijkheid van een revolutionaire po-litiek in dit land zowel als in alle imperialis-tiese metropolen zich op.

De transformatie van reformistische nederlagen in een begin van revolutionaire politiek is zeker geen garantie, alleen omdat de voorwaarden er ge-schikt voor zijn... en dáár intervenieren onder andere de Cellules Communistes Combattantes en de fase van gewapende propaganda van onze poli-tiek. Om te vermijden, dat de crises van de refor-mistische beweging (vak of pacifisties) hun doel bereiken, de vertwijfeling en de resignatie in sociale ellende en de imperialistische slachtpartij, moeten wij aantonen, om het uiterst schematies voor te stellen, dat het mogelijk is, de klasse-vijand te verslaan.

In die zin hebben wij zeker een beperkte aanval uitgevoerd om de macht van de bourgeoisie te ont-wrichten. Maar ons offensief zal ons niet baten, wanneer de politieke en organisatorische ontwikke-ling van het proletariaat door zijn avantgarde on-voldoende stappen op de weg van revolutionaire politiek zet.

Want de bourgeoisie, leert de lessen van offen-sieven en organiseert zich nog agressiever, ont-wikkelt haar repressie-apparaat.

Om nogmaals te schematiseren, zouden we kunnen zeggen, dat het noodzakelijk is, dat de ontwikke-ling van de tendens tot revolutie sterker, snel-ler en machtiger is dan de ontwikkeling van de kontra-revolutie.

Daartoe komen we op een punt, dat we later zullen ontwikkelen. De versterking van de repressie van de burgerlijke macht is altijd, op elke plaats en op elk tijdstip verbonden geweest met de ontwikke-ling van het proletarische offensief in de klassen-oorlog.

Zoals Karl Marx zei: "De revolutionaire vooruit-gang komt niet met tragi-komische directe over-winningen, maar in tegendeel, er ontstaat een harde, machtige kontra-revolutie, er ontstaat een tegenstander en alleen door die te bestrijden be-reikt de partij van de opstand de rijpheid van een werkelijk revolutionaire partij" en zo ook Mao Tse Tung: "Door de vijand aangevallen te worden, is een goede en geen slechte zaak, men moet een dui-delijke demarkatielijn tussen ons en de vijand trek-ken". De ontwikkeling van de repressie is een on-vermijdelijke fase van onbegrensde strijd, de vraag is dus niet, die te wensen of te willen vermijden, iedere vooruitgang van de revolutionaire beweging zal aan een verharding van de bourgeoisie beant-woorden en een proportionele tegenaanval van zijn beulen en huurlingen, om te proberen deze vooruit-gang te stoppen.

Voor de revolutionairen is het dus een vraag om het nog beter te doen, zodat het proletariaat op het kritieke punt van de konfrontatie, op het mo-ment van de burgeroorlog definitief als overwin-naar uit de konfrontatie te voorschijn komt.

Wij zeiden verder hierboven, dat het beeindigde offensief nu in het kader van de gewapende propa-

ganda gedefinieerd is, voor de verovering van het bewustzijn de mogelijkheid van de overwinning van arbeiders in dit land en dit kontinent op de bour-geoisie. Het gaat dus hoofdzakelijk om POLITIEK werk, die aan de directe en effectieve ondermijning van het burgerlijke regime de voorrang geeft. De door ons offensief geschetste ondermijning heeft dus een demonstratief (en tegelijkertijd reëel) ka-rakter, waarvan de macht in de verwerking door de arbeiders en militanten van dit land van politie-ke, strategiese en taktiese principes van het marxisme-leninisme liggen zal. Het gaat om een middellange termijn arbeid, welke NIET DIREKT KWAN-TIFICATEERBAAR is. Niemand, en zeker niet de zeikende bourgeoisie, kan op dit moment deze of gene definitieve balans trekken met betrekking tot de fundamentele resultaten van ons offensief. Maar in tegendeel moeten, hoewel de tijd voor een "balans" nog niet aanwezig is", enige feiten be-nadrukt worden: de totale mislukking van de kollabo-ratie waarop Gol en zijn medeplichtigen hoopten. Ondanks het tam tam in de media ("wij worden allen door het terrorisme bedreigd", "onze democratie is in gevaar", reusachtige foto's van getuigen en verdachten...) hij moest in de media jammeren in de hoop "dat de bevolking zich meer om het "ter-rorisme" bekommert, dan om de tegen hen getroffen maatregelen!" Welk een bekentenis van dit zwijg, dat door zijn regeringspolitiek van crisis manage-ment van het kapitaal, duizenden arbeiders op straat heeft gegooid, de sociale - en openbare diensten gelijkwideerd heeft, wat een bekentenis van zijn onmacht, om ons van de arbeiders te iso-leren.

De Cellules Communistes Combattantes zullen hun taak in het revolutionaire proces op zich nemen, maar er kan geen twijfel over bestaan, dat wij een soort van "gewapende arm" van het proletariaat of van de militante beweging zullen zijn. Want uit een kwalitatief gezichtspunt moeten alle serieuze mi-litanten zich de vraag van de prioriteit van de praktijk stellen. Lenin zegt: "Het idee, dat een revolutie alleen door revolutionairen gemaakt kan worden, is de grootste en gevaarlijkste vergissing voor de kommunisten. Een avantgarde neemt haar taak slechts serieus, als zij erin slaagt, een breuk met de massa's te vermijden, die zij aanvoert, en wanneer zij reëel in staat is, de massa voor-waarts te brengen". Dat houdt in, dat de vraag van de revolutionaire praktijk in alle discussies aanwezig moet zijn, want zoals de Rote Armee Frak-tion in '82 schreef: "Het gaat daarbij niet om de moraal, ijver en prestatie. Het gaat daarom, vanuit de beslissing voor deze strijd, een reëel idee daaromtrent te ontwikkelen, hoe het systeem hier werkelijk te breken is en zichzelf daarin te bepalen".

Het tweede punt dat we nu bespreken willen, is die van het revolutionaire geweld bij de eksekutie van de vijand en zijn agenten.

In het kommuniste over de aktie tegen Litton heb-ben wij het belang uiteengezet, over de verantwoor-ding die op hen rust, die de politiek-militaire strijd voeren. Wij hebben dus benadrukt dat wij alles zullen doen, om onze aanvallen met de grootst mo-gelijke nauwkeurigheid en selektiviteit uit te voeren: "De akties van de revolutionaire guerrilla zijn nooit tegen het volk gericht, maar altijd tegen de vijanden van het volk, de bourgeois uit-buiters en hun bondgenoten". Dit hebben de strij-dende kommunisten, ondanks 15 jaar systematische desinformatie door de burgerlijke media, met hun precisie van hun aanvalsdoelen en hun praktijk de gehele bevolking duidelijk weten te maken. Wie ont-voert of eksekuteert de rechter, de NATO-generaals,

de werkgeverschefs, de leiders van de reaktionaire regeringen? De kommunisten! Wie legt bommen in stations, op markten, wie schiet op stakers? De fascistische, de geheime diensten, het leger en de gendarmerie! Wat de bevolking van dit land beseft wel weet, en waarom ze niet "getraumatiseerd" is, geen "psychose" van het revolutionaire geweld ten gevolge van onze anti-imperialistische campagne heeft. De arbeiders en arbeidsters in dit land weten - omdat wij het hun concreet getoond hebben - dat de strijdende kommunisten aan hun kant staan, zodat ze geen angst voor onze militaire praktijk hoeven te hebben! Zij weten dat ze vandaag leven onder het terrorisme van het kapitalisme en zij zijn bevreesd voor de toekomst die de regeringsmafia voor hen klaarstoomt.

Deze zo duidelijke politieke positie is toch nog gedeformeerd en dikwijls niet begrepen. We weten dat in veel discussies, in veel debatten, in de dagelijkse gedachtenwisselingen het feit op de voorgrond gesteld werd, dat onze aanvallen zich, - tot op vanmorgen - op instituties, vestigingen van de macht van de bourgeoisie (het imperialistische beton) begrensd hebben, zonder ooit "bloed te laten vloeien", dat wil zeggen zonder vijanden te verwonden of te doden. Het is juist dat dat zo gegaan is, maar het is niet juist te denken, dat dat uit een politiek standpunt voortkomt. Deze humanistische positie van het kleinburgerdom heeft niets met revolutionair geweld te maken. Want nu, door de keuze van ons aanvalsdoel en onze vastberadenheid, daar een aanval uit te voeren die de mogelijkheid inhoudt, US-militairen en hun trawanten te verwonden of te doden, wij dienen dit uitgangspunt duidelijk te maken, willen we de hoeveelheid aan sympathie, dat wij verworven hebben op een politiek reformistische basis door kritiek in een kracht voor de toekomst transformeren.

De kwaliteit van de aanvalsdoelen: zoals bijvoorbeeld de organisatie, die met kontrakten van het Pentagon voor de Benelux belast is, of de militaire politie van het Amerikaanse leger (die direct onder controle staan van de staatssecretaris van Defensie), en de ondersteunende diensten van de grote NATO-centra, korrespondeert met de kwaliteit die we aan de laatste operatie van onze campagne wilde geven. En uit deze zelfde kwaliteit komt ook, voor de vijand, de voortdurende militaire bescherming, dag en nacht, zeven dagen in de week. Ons besluit is dus, we zullen deze bescherming vernietigen, wanneer het ons bij acties in de weg staat. Zij zullen door onze explosies geëkskuteerd worden, wanneer zij niet direct hun post verlaten. Het "menselijk leven" is geen waarde op zich, een mystieke absolute, voor ons heeft ze geen sakraal karakter. Diegenen, die van hun biologische leven de vehikels maken van een moordstelsel zijn geroepen om te verdwijnen in de strijd om het leven. Wat wij weten, wij proletariërs, is dat het leven dat wij eisen, nu door de diktatuur van de bourgeoisie wordt vernietigd en afgemaakt, en dat we het alleen door de definitieve vernietiging van deze klasse en haar huurlingen kunnen bereiken.

De dagelijkse dood, de ellende van de onderworpen volkeren, door het profijt van een klik mensen, die hun schapjes allang op het droge hebben, zullen wij, om te overwinnen, de menselijkheid van het radikaalste rode geweld tegenover stellen, zonder kompromis, zonder aarzelen. Er is geen menselijk bestaan, die aan een objek-

tieve klasse positie ontkomt, die of in het verleden opgeroepen is te verdwijnen of in de toekomst van de mensheid en die daardoor geen positie inneemt.

WIJ ZULLEN OVERWINNEN. "Een geste heeft zijn waarde alleen door het nagestreefde doel en het bereikte resultaat. Op een verholde of gemaskeerde wijze gebruikt men tegen ons, arbeiders, de doodstraf, sedert onheuglijke tijd. Wij gebruiken het ook, opdat het ophoudt! De dood zal de kringloop van de dood beëindigen, want men zal uit de oorlog alleen als overwinnaar naar voren komen, want het is alleen overwinnaars veroorloofd bevrijders te zijn - zich bevrijd te hebben. In de klassenoorlog, evenals de anderen, maar besmeurd met huichelarij zal de grootste menselijkheid zich met de meest vastberaden kracht verbinden. De klasse die een nieuwe wereld wil opbouwen, en eens en voor altijd de doodsmachinerie wil vernietigen, moet in de strijd doden, om niet gedood te worden". Victor Serge.

TEGEN DE IMPERIALISTIESE OORLOG - DE BURGERSROERLOG!

Laten wij ons organiseren en onophoudelijk aanvallen!

VOORWAARTS MET DE OPBOUW VAN DE STRIJDENE ORGANISATIE VAN DE PROLETARIËRS!

VOORWAARTS MET DE KOMMUNISTIESE REVOLUTIE!

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERS!

Cellules Communistes Combattantes
Voor de opbouw van de strijdende organisatie van de proletariërs.

